

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE

ŁOMŻYŃSKIEJ KURII DIECEZJALNEJ.

Nr 3 i 4

Łomża, dnia 1 kwietnia 1938 r.

Rocznik XII.

T R E Ś Ć:

- | | | | |
|----|--|----|---|
| 12 | Kanonizacja błogosławionego Andrzeja Boboli. | 18 | Niedziela Palmowa. |
| 13 | Krucjata Eucharystyczna. | 19 | Święcenia subdiakonów. |
| 14 | Wyjaśnienie w sprawie wystawienia Najśw. Sakramentu z okazji nabożeństwa ku czci N. Serca P. J. | 20 | Dekret odłączenia kolonii Toczyłowo od Rydzewa i przyłączenia do Grajewa. |
| 15 | Wyjaśnienie dekretu J. E. Ks. Bpa Ordynariusza w sprawie mszy św. de Spiritu S. i pro defunctis. | 21 | Zbiórka na dar narodowy w dniu 3 maja. |
| 16 | Wizytacja pasterska. | 22 | Kurs Ks.Ks. Moderatorów Sodalicyj Mar. |
| 17 | Święcenie Olejów św. w Wielki Czwartek. | 23 | Książki polecane. |
| | | 24 | Zmiany w duchowieństwie. |

Nr 12

Kanonizacja błogosławionego Andrzeja Boboli.

W dniu Zmartwychwstania Pańskiego bieżącego roku Ojciec św. ogłosi jako zaliczonego w poczet Świętych kapłana polskiego z zakonu OO. Jezuitów, błog. Andrzeja Bobolę. Piękny jest żywot i piękną pracą misjonarską we wschodniej Polsce tego kapłana a wniosłem jego męczeństwo za Wiarę i wierność dla Kościoła.

Andrzej Bobola żył w połowie wieku XVII. Były to czasy dla Polski i dla Kościoła w Polsce bardzo ciężkie. Polska była zawikłana w nieustające wojny: na zachodzie z najazdem szwedzkim a na wschodzie z Turkami, Tatarami i Kozakami. W tych zamieszkach Kościół ucierpiał wiele. Kozacy niszczyli kościoły, zabijali kapłanów i urządzali masowe rzezie katolików.

W takich to czasach działał Andrzej Bobola jako kapłan i jako członek Zakonu OO. Jezuitów. Działał jako kaznodzieja i jako wychowawca młodzieży a ponadto pracował jako misjonarz między schizmatykami, których usiłował nawrócić do Kościoła Katolickiego. Pracował zaś z taką gorliwością i z takim oddaniem się dla błądzących, że tym nawracał wielu, ale też narażał się nieprzyjaciółom Kościoła, którzy mu tych dobrych wyników jego apostołowania darować nie mogli.

Każdej chwili przeto mogła go spotkać śmierć nagła i on z nią

się liczył a nawet jej pragnął, bo w r. 1657 udał się do Pińska, na okół którego wrzało prześladowanie.

Niebawem Kozacy wpadli do Pińska, z którego duchowieństwo, szczególnie zaś przez Kozaków zniechęceni ks. ks. Jezuici uchodzić musieli. Prześladowcy jednak przeprowadzali poszukiwania po wsiach i lasach mordując pochwyconych księży i świeckich Polaków.

Dnia 16 maja 1657 r. wpadł w ich ręce Andrzej Bobola. Kozacy poczęli go namawiać do odstępstwa od Kościoła Katol., a gdy Bobola to żądanie stanowczo odrzucił i prześladowców napominał, wszczęli straszliwe okrucieństwa. Naprzód biczowali go nahajkami, wcisnęli mu siłą na głowę koronę uwitą z twardych gałęzi, ponacinali mu konsekrowane dłonie i wreszcie uwiązanego do koni powlekli do Janowa, gdzie go skrwawionego stawili przed dowódcą Kozaków.

Gdy i temu na żądanie odstępstwa męczony kapłan dał odmowną odpowiedź, bito go szablami, wylupiono oko, a w końcu rozciągnawszy na stole rzeźnickim zdarto mu skórę na plecach w kształcie ornatu, wykrojono z głowy tonsurę i stosowano wszelkie inne okrucieństwa, jakie tylko wymyślić było można.

Widząc męczennika wijącego się w strasznych boleściach jeden z Kozaków skrócił jego męki cięciami szabli.

Zwłoki Andrzeja Boboli złożono naprzód w kościele jezuickim w Pińsku, gdzie pozostawały aż do zajęcia tego kościoła przez prawosławnych. Wówczas za zgodą cara OO. Jezuici przenieśli je do swojego kościoła w Połocku, ale i tam świątobliwy męczennik nie zaznał spokoju. Albowiem i ten kościół w r. 1830 zajęli prawosławni, wskutek czego OO. Dominikanie przenieśli drogie te relikwie do swojego kościoła w Połocku.

W r. 1864 [rząd rosyjski usunął Dominikanów, wówczas opiekowało się zwłokami duchowieństwo parafialne aż do r. 1922, kiedy to w d. 23 czerwca bolszewicy wtargnęli do kościoła, zwłoki znieważyli i wywieźli w głąb Rosji.

Jednak Pan Bóg nie dozwolił zagać tym dla Polaków katolików tak drogim relikwiom. Powszechnym głosem oburzenia zastraszeni bolszewicy na żądanie papieża Piusa XI zwłoki wydali poczem zostały przewiezione do Rzymu i złożone w Kościele Pana Jezusa.

Stan zwłok od chwili śmierci męczeńskiej był badany przez różne komisje kilkakrotnie i zawsze znajdowano je miękkie, niepodlegające rozkładowi. To oraz dokładne zbadanie przebiegu mę-

czeństwa i stwierdzenie licznych cudów działanych wskutek polecenia się wstawiennictwu Andrzeja Boboli doprowadziło do ogłoszenia go przez papieża Piusa IX w r. 1853 błogosławionym.

Obecny zaś papież postanowił zaliczyć błog. Andrzeja Bobolę w najbliższą uroczystość Wielkanocną w poczet Świętych. Wieść ta napelnia nas jako katolików radością, że Kościół oddając mu cześć jako świętemu stawia go dzisiejszemu zmaterializowanemu i niereligijnemu światu jako wzór męstwa i wierności dla Boga.

Wśród męczenników polskich dawnych i nowszych czasów błogł. Andrzej Bobola jak to powiedział papież Pius IX, największe wycierpiał katusze męczeńskie.

A nadto Andrzej Bobola jest nam bardzo bliski jako działacz— w Łomży, jako prorok narodowy. W roku 1638 bowiem Andrzej Bobola objął kierownictwo jezuickiego Kolegium w Łomży i sprawował je do r. 1642. Zawiadując tym kolegium prowadził równocześnie średnią szkołę, która cieszyła się szerokim uznaniem społeczeństwa oraz ówczesnego łomżyńskiego starosty królewskiego Hieronima Radziejowskiego, hojnego dobrodzieja tej szkoły.

Jako proroka narodowego zaś czcimy go za jego objawienia o zmartwychwstaniu rozdarłej przez zabory Ojczyzny. Spełnienia tych przepowiedni sami już jesteśmy świadkami.

Gdy przeto w Rzymie, w matce kościołów katolickiego świata, w dzień radosny Zmartwychwstania Pańskiego Namiestnik Chrystusowy tego Polaka ogłosi świętym męczennikiem, niech uczucia naszych serc złączą się z głosem papieża w uczczeniu świętego Andrzeja Boboli i w podzięce Panu Bogu za łaskę chwały, zesłanej na Kościół Katolicki i na katolicką Polskę, matkę tego świętego syna.

* * *

Zarządzam odczytanie powyższego orędzia w niedzielę pasyjną w kościołach i odśpiewanie po nabożeństwie wielkanocnym suplikacyj na uczczenie św. Andrzeja Boboli.

Następnie zalecam urządzenie w czasie dogodnym akademii religijnych na jego cześć.

Łomża, d. 20 marca 1938.

† Stanisław
Biskup Łomżyński

№ 13.

Krucjata Eucharystyczna.

Działające już od dłuższego czasu między młodzieżą religijne stowarzyszenie pod nazwą Krucjata Eucharystyczna przyczyniło się poważnie do rozniecenia w sercach młodzieży gorętszej miłości dla Pana Jezusa w Przenajświętszym Sakramencie. Młodzież w Krucjacie zjednoczona stała się dla duszpasterzy młodzieży podatniejszą do religijnego prowadzenia.

Episkopat Polski, widząc te radosne skutki Krucjaty Eucharystycznej, postanowił dać temu stowarzyszeniu (pia unio) odpowiednie wyjaśnienia i ułatwienia, mające oddziaływanie duszpasterzy na młodzież bardziej rozwinąć oraz obdarzyć młodzież duchownymi łaskami.

Przeto Episkopat sporządził Statut Krucjaty Eucharystycznej Dzieci a nadto porozumiał się z Panem Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co do prowadzenia Krucjaty na terenie szkół powszechnych.

Poniżej podaję teksty

- a) Statutu Krucjaty Eucharystycznej Dzieci i
- b) Regulaminu Kół Szkolnych Krucjaty Eucharystycznej uzgodnionego z P. Ministrem W. R. i O. P.

Statut Krucjaty Eucharystycznej Dzieci w Polsce.

(Konferencja Episkopatu Polski dnia 15 grudnia 1937 r.)

§ 1. Krucjata Eucharystyczna Dzieci jest Stowarzyszeniem kanonicznym (pia unio), rządzącym się jednolicie w całej Polsce niniejszym statutem.

§ 2. Krucjata jest poświęcona Chrystusowi Eucharystycznemu.

§ 3. Po diecezjach zależy Krucjata Eucharystyczna, zgodnie z przepisami prawa kanonicznego, od Biskupa miejscowego.

§ 4. Dyrektorów diecezjalnych Krucjaty mianuje na propozycję poszczególnych Biskupów miejscowych O. Generali Towarzystwa Jezusowego.

§ 5. Celem Krucjaty Eucharystycznej jest wychowywanie dzieci na dobrych i apostołskich katolików przez

- a) pogłębianie ich życia religijnego i eucharystycznego,
- b) zaprawianie ich do sumiennosci i cnoty,

c) przyzwyczajanie ich do udziału w życiu parafialnym,

d) wdrażanie ich do apostołstwa.

§ 6. Krucjata Eucharystyczna posługuje się następującymi środkami: ćwiczenia religijne a zwłaszcza częsta Komunia święta, zebrania, wykłady, rekolekcje, obchody religijne, i t. d.

§ 7. Krucjata Eucharystyczna istnieje i działa albo jako Koło parafialne albo jako Koło szkolne. Kola mogą być albo męskie, albo żeńskie, albo mieszane.

§ 8. Każde Koło powołuje do życia Dyrektor diecezjalny Krucjaty.

§ 9. W łonie każdego Koła Krucjaty mogą powstać Sekcje, jak misyjna, liturgiczna, różańcowa i t. p.

§ 10. Do Kół szkolnych Krucjaty stosuje się regulamin, uzgodniony między Episkopatem a Ministrem W. R. i O. P.

§ 11. Do Krucjaty Eucharystycznej może należeć młodzież w wieku szkolnym, czyli zasadniczo w wieku do lat 15. Przyjęcie członków odbywa się po odpowiedniej próbie i według ustalonego ceremoniału.

§ 12. Kolem Krucjaty Eucharystycznej kieruje zamianowany przez Dyrektora diecezjalnego Opiekun, którym jest zawsze kapłan i to zwykle proboszcz miejscowy albo katecheta danej szkoły.

§ 13. Opiekun przewodniczy Kołu i jego Sekcjom, przyjmuje członków i zwalnia tych, którzy się okazują niegodni członkostwa, tworzy sekcje, zwołuje zebrania i przewodniczy na nich, urządza nabożeństwa, obchody i t. d. Z końcem roku szkolnego przesyła Dyrektorowi Diecezjalnemu roczne sprawozdanie z działalności i funduszków Koła.

§ 14. Opiekun może powołać do życia Wydział Koła Krucjaty, złożony z 4—7 członków, wybranych przez siebie z pośród dzieci Krucjaty na okres jednego roku.

§ 15. Opiekun może utworzyć „Koło Opieki” złożone z sił nauczycielskich i rodziców dzieci Krucjaty. Koło Opieki współpracuje z Opiekunem i pod jego przewodnictwem nad realizacją celów Krucjaty.

§ 16. Biskup Diecezjalny może rozwiązać Koło Krucjaty Eucharystycznej, przekazując ich majątek na inne diecezjalne organizacje młodzieżowe.

Statut powyższy Krucjaty Eucharystycznej opiera się na ramowym Statucie Apostolstwa Modlitwy, zatwierdzonym d. 1 lipca 1896 r. przez św. Kongregację Kardynałów dla spraw i porad Biskupów i zakonników powołaną, oraz na Liście Apostolskim Papięta Piusa XI p. t. Apostolatus Orationis z d. 6 sierpnia 1932 r.

Stosownie do Statutu ramowego Generalny Moderator Apostolstwa Modlitwy General OO. Jezuitów ks. Włodzimierz Ledóchowski zamianował na moją propozycję Dyrektorem Diecezjalnym Krucjaty Eucharystycznej w diecezji Łomżyńskiej Ks. Prałata Franciszka Wądołowskiego, Wikariusza Generalnego z prawem erygowania Kół Krucjaty Eucharystycznej i powoływania dla nich Opiekunów w myśl § 8 i § 12 Statutu Krucjaty Eucharystycznej Dzieci w Polsce.

Polecam przeto wszystkim dotychczasowym Kierownikom Kół Krucjaty Eucharystycznej, aby się zwrócili do Ks. Dyrektora Diecezjalnego o kanonizacyjne erygowanie swych Kół. Także w przyszłości Koła powstawać mogą tylko na skutek erekcji przez Dyrektora Diecezjalnego.

W podaniu należy zaznaczyć czy chodzi o Koło Dzieci Szkolne czy parafialne.

Regulamin bowiem, uzgodniony z p. Ministrem W. R. i O. P. dotyczy tylko Kół, mających działać na terenie szkoły.

Ks. Ks. Opiekunowie powinni prowadzić dokładne spisy członków Krucjaty w specjalnej księdze. Dalsze agregowanie Kół gdziekolwiek jest już niepotrzebne.

Inne wiadomości o Krucjacie Eucharystycznej znaleźć można w Przewodniku Krucjaty — Wydawnictwo Ks. Ks. Jezuitów, Kraków, ul. Kopernika 26.

Regulamin Kół Szkolnych Krucjaty Eucharystycznej

(uzgodniony pomiędzy Episkopatem Polski a P. Ministrem W. R. i O. P. — Okólnik Min. W. R. i O. P. Nr. 67 z 8/VII. 1937 r. II. P. 6062/37).

1. Dla pogłębienia wychowania religijnego i umiejętnego stosowania w życiu codziennym zasad religii katolickiej oraz kształtowania charakteru młodzieży, zakłada się w szkołach powszechnych organizację pod nazwą „Koła Szkolne Krucjaty Eucharystycznej”.

2. Środkami prowadzącymi do osiągnięcia powyższego celu są ćwiczenia religijne, modlitwa, przystępowanie do Sakramentów św. i zebrania Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej.

3. Koła Szkolne Krucjaty Eucharystycznej powołuje do życia właściwy Ordynariusz diecezji. O założeniu Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej zawiadamia właściwe kierownictwo szkoły Ksiądz — Opiekun Koła.

4. Na czele Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej stoi jako opiekun ksiądz nauczający religii w szkole powszechnej, w której Koło powstaje. Jeżeli w szkole religii nie uczy kapłan, opiekunem Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej może być każdorazowy duszpasterz parafii, w której znajduje się szkoła, o ile w poszczególnym wypadku nie zgłosi umotywowanego zastrzeżenia wobec Ks. Biskupa Ordynariusza Kurator Okręgu Szkolnego. Ksiądz—Opiekun może do współpracy w Kole Szkolnym Krucjaty Eucharystycznej zaprosić członków grona nauczycielskiego religii rzymsko-katolickiej.

5. Członkiem Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej może być każdy przyjęty przez opiekuna uczeń lub uczennica szkoły powszechnej, religii rzymsko-katolickiej odznaczający się sumiennym spełnianiem obowiązków w domu i w szkole.

6. Składek od członków Kół Szkolnych Krucjaty Eucharystycznej na terenie szkoły nie pobiera się.

7. W Kole Szkolnym Krucjaty Eucharystycznej mogą być tworzone sekcje, odpowiadające zasadniczym celom i środkiem Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej.

8. Zebrania Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej powinny się odbywać przynajmniej raz na miesiąc w lokalu szkolnym, przeznaczonym na ten cel przez kierownictwo szkoły, albo — w braku miejsca w szkole — w innym miejscu obranym przez Księdza—Opiekuna. Na zebraniach może być obecny Kierownik szkoły lub osoba religii rzymsko-katolickiej, wyznaczona z pośród grona nauczycielskiego. O każdym zebraniu Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej zawiadamia Ksiądz — Opiekun Kierownika Szkoły.

9. Ksiądz — Opiekun podaje do wiadomości kierownictwa szkoły liczbę członków Koła Szkolnego Krucjaty Eucharystycznej, z końcem zaś każdego roku szkolnego krótkie sprawozdanie z pracy Koła.

10. Młodzież zorganizowana w Kołach Szkolnych Krucjaty

Eucharystycznej może nosić odznakę Kół Szkolnych Krucjaty Eucharystycznej, posiadać sztandar według ustalonego wzoru oraz brać udział w obchodach i manifestacjach religijnych w czasie wolnym od zajęć szkolnych.

10. Rozwiązać Koła Szkolne Krucjaty Eucharystycznej może Ordynariusz, majątek zaś tych Kół przechodzi wtedy na własność innej organizacji religijnej według jego rozporządzenia.

Odpusty.

Członkowie Krucjaty Eucharystycznej mogą dostąpić między innymi następujących odpustów.

I. Odpusty zupełne:

1. W dzień wpisania do Krucjaty (wymagana jest spowiedź i Komunia św.).
2. W uroczystość Najśw. Serca Pana Jezusa.
3. W uroczystość Chrystusa Króla (dekr. 13/III. 1926 r.).
4. W uroczystość Niepokal. Poczęcia Najśw. Maryi P.
5. W którykolwiek piątek każdego miesiąca.
6. Jeszcze w inny dzień dowolny miesiąca.

Dla zyskania odpustu w dni oznaczone pod nr. 2—6 wymagane są: spowiedź, Komunia św., nawiedzenie kościoła i modlitwa na intencję Ojca św. (dekr. 26/II. 1861).

7. W każdy tydzień, w którym członkowie odprawiają „godzinę św.” (dekr. 13/V. 1875 i 30/III. 1886).

Odpusty wymienione pod nr. 2 i 4—7 mogą być ofiarowane za dusze w czyśćcu cierpiące.

8. W uroczystość miesięcznego Patrona, wyznaczonego Kołu co miesiąc przez Opiekuna (dekr. 30/III. 1886).
9. W dniu Komunii św. wynagradzającej i Komunii św. generalnej, wyznaczonym przez Opiekuna Koła (dekr. 14/VI. 1899).
10. Gdy członkowie Koła po przyjęciu już Komunii św. wielkanocnej jeszcze w czasie wielkanocnym drugą Komunię św. przyjmą dla naprawienia zgorzenia danego przez wierznych niedbałych (dekr. 20/IV. 1882).
11. Przez każdą Komunię św. wynagradzającą (dekr. 1/II. 1921).

II. Odpusty częściowe:

1. Stu dni za każdy dobry uczynek na intencję Krucjaty spełniony (dekr. 26/II. 1861).

2. Stu dni dla członka noszącego szkaplerz Serca Pana Jezusa za westchnienie „Przyjdź Królestwo Twoje”. (dekr. 14/VI. 1877 i 23/25/III. 1915).
3. 7 lat i tyłu kwadragen dla tych, którzy w czasie publicznego nabożeństwa noszą ten szkaplerz widocznie na sobie lub też przez pół godziny oddają cześć Najśw. Sakramentowi wystawionemu (dekr. 14/VI. 1877).

Łomża, d. 1 marca 1938.

† Stanisław
Biskup Łomżyński

№ 14.

Wyjaśnienie w sprawie Wystawienia Najśw. Sakramentu z okazji nabożeństw ku czci N. Serca. P. J.

Dochodzi do wiadomości Kurii, że niektórzy Ks.Ks. Proboszczowie tłumaczą zarządzenie Najdostojniejszego Pasterza z dn. 30/IV. 1927 r. (Wiadomości Kościelne № 7 § 86 str. 79 ad 3) tak, iż odprawiają nabożeństwa ku czci N. Serca Jezusowego z wystawieniem Najśw. Sakramentu w monstrancji i w 1-sze piątki i w 1-sze niedziele miesiąca, nawet i na nieszporach. Otóż Kuria wyjaśnia, że zasadniczo należałoby odprawiać te nabożeństwa w 1-sze piątki, ale gdzie odprawia się zamiast w 1-sze piątki, w 1-sze niedziele, to wystawienie może być tylko w niedziele i to jedynie podczas mszy św., po której odbywają się modły do Najśłodszego Serca Jezusowego.

№ 15.

Wyjaśnienie dekretu J. E. Ks. Biskupa Ordynariusza

z dn. 27.XII. 1929. (Rozporz. Kurii Łomż. r. 1930 Nr. 1.)

w sprawie mszy św. de Spiritu S. i pro defunctis.

Ze sprawozdań konferencji dekanalnych Kuria wnosi, że dekret Ordynariatu w tej sprawie nie zawsze jest dobrze tłumaczony. Dotyczy to przede wszystkim odprawianych mszy św. de Spiritu Sancto i pro defunctis. Kuria wyjaśnia, że rozumieć dekret ten trzeba ze zwykłą klauzulą: *servatis de iure servandis* t. j. wolno

te msze św. odprawiać tylko wtedy, gdy na wotywy prywatne zezwalają rubryki. Co do mszy św. żałobnych, to w duplexy można by skorzystać z indultu dla naszej diecezji. (Ordo divini Officii pag. 17).

№ 16

Wizytacja pasterska.

Wizytacja pasterska w roku bieżącym odbędzie się w następujących parafiach:

Pietkowo dnia 30 kwietnia i 1 maja

Poświętne dnia 2 i 3 maja.

№ 17.

Święcenie Olejów św. w Wielki Czwartek.

Przew. Ks. Dziekani wydelegują po jednym kapłanie z każdego dekanatu dla wzięcia udziału w poświęceniu Olejów św. w Wielki Czwartek. Delegaci winni stawić się w Łomży najpóźniej o godzinie 7 rano dnia 14 kwietnia b. r.

№ 18

Niedziela Palmowa.

Kapłani binujący mszę św. w Niedzielę Palmową mogą nie odczytywać w drugiej mszy całej pasji. (Vide Rozporz. Urząd Kurii z 1937 r. nr. 19 str. 31).

№ 19.

Święcenia subdiakonów.

Dnia 12 marca b. r. Jego Ekscelencja Ks. Biskup Ordynariusz udzielił święceń subdiakonatu następującym alumnom: Biniewskiemu Józefowi, Miklaszewskiemu Franciszkowi, Milanowskiemu Antoniemu, Poniatowskiemu Zygmunutowi, Steciowi Lucjanowi, Tawrelowi Pawłowi, Berezowskiemu Eugeniuszowi, Karpowiczowi Witoldowi, Łupińskiemu Kazimierzowi i Wierzbickiemu Stanisławowi.

№ 20.

Dekret odłączenia kolonii Toczyłowo od Rydzewa i przyłączenia do Grajewa.

№ 993/38

STANISŁAW KOSTKA ŁUKOMSKI

ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I STOLICY APOSTOLSKIEJ ŁASKI

BISKUP ŁOMŻYŃSKI

Dr. Fil.

Mieszkańcy kolonii Toczyłowo: Rutkowski Bolesław, Karwowski Zygmunt i Kondracki Wacław wnieśli podanie, aby ich osiedla wyłączyć z parafii Rydzewo, a włączyć do parafii Grajewo z powodu bliższej odległości i dogodniejszej komunikacji do kościoła w Grajewie.

Wysłuchawszy w myśl kan. 1428 § 1 Kod. Prawa Kan. Kapitułę Katedralną oraz zainteresowanych i uznawszy słusność podanych racji zarządzam z dniem 1 kwietnia 1938 roku odłączenie osiedli wyżej wymienionych mieszkańców kolonii Toczyłowo od parafii Rydzewo a przyłączenie do parafii Grajewo.

Łomża, dnia 10 marca 1938 roku.

† Stanisław
Biskup Łomżyński

№ 21.

Zbiórka na Dar Narodowy w dniu 3 maja.

Polska Macierz Szkolna urządza w dniu 3 maja zbiórkę na Dar Narodowy na prace oświatowe Polskiej Macierzy Szkolnej. Kuria zachęca WW. Duchowieństwo do wzięcia udziału w powiatowych, miejskich i lokalnych komitetach obchodu 3 maja i popierania zbiórki.

№ 22.

Kurs Ks. Ks. Moderatorów Sodalicyj Mar.

W dniach 28—30 kwietnia b. r. odbędzie się w Warszawie Pierwszy Ogólnopolski kurs Ks. Ks. Moderatorów Sodalicyj Mar.

szkół średnich, który jest polecenia godnym. Bliższych szczegółów Ks. Ks. Moderatorzy mogą zasięgnąć u ks. Pref. Winkowskiego — Zakopane, Nowotarska 2644.

№ 23.

Książki polecane.

Funerale — opracował ks. Dr. W. Gieburowski, druk i nakład Księgarni i Drukarni Katolickiej w Katowicach. Jest to wyciąg z kancjonału, zawierający obrzędy pogrzebowe, officium defunctorum, Mszę żałobną, procesję na dzień zaduszny. Rubryki (w kolorze czerwonym) podane są w języku polskim. Nowością jest tu pisownia nutowa, mianowicie: gregoriańskie nuty są umieszczone nie na 4 liniach, lecz na 5-ciu i użyto wszędzie klucza wiolinowego, dodając odpowiednią ilość przykluczowych znaków chromatycznych. Największą zaletą książki jest jej praktyczna użyteczność, która zaoszczędzi drogi kancjonał przed zniszczeniem z racji ciągłego używania działu Funerale. Dogodny format, dobry papier i druk powiększają zalety książki. Nabyć można w księgarni Unitas w Łomży.

№ 24.

Zmiany w duchowieństwie.

Mianowani:

Ks. R. Krajewski wikariuszem w Kuczynie.

Ks. W. Brzozowski „ w Stawiskach.

Zmarł dn. 22 marca Ks. Kan. Michał Myszczyński. R. i. P.

Nakładem Kurii Diecezjalnej w Łomży. Czcionkami Drukarni Diecezjalnej.

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE ŁOMŻYŃSKIEJ KURII DIECEZJALNEJ.

№ 5

Łomża, dnia 1 maja 1938 r.

Rocznik XII.

T R E Ś Ć:

- | | |
|--|--|
| 25. S. Paenitentiarum Ap. Conditiones ad erectionem „Viae Crucis”. | 30. Wynagrodzenie duszpasterzy nauczycieli religii za nabożeństwa szkolne. |
| 26. Kongres Eucharystyczny w Budapeszcie. | 31. Egzaminatory wikariuszowskie. |
| 27. Dekret odłączenia osiedla R. Kuczyńskiego z p. Jeleniewo a przyłączenia do p. Smolniki. | 32. Rekolekcje. |
| 28. Kongregacja Księży Dziekanów. | 33. Rekolekcje w Częstochowie. |
| 29. Rozporządzenie Min. W. R. i O. P. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli rel. rzym.-kat. w szkołach powszechnych. | 34. Uniwersyteckie wykłady dla Duchowieństwa w Lublinie. |
| | 35. Świecenia diakonów. |
| | 36. Składanie oszczędności kościeln. |
| | 37. Poszukiwanie metryki. |
| | 38. Zmiany w duchowieństwie. |

№ 25.

Sacra Paenitentiarum Apostolica (officium de indulgentiis)

Decretum

conditiones ad validam sacrarum „Viae Crucis” stationum erectionem ex novo statuuntur.

Iamdiu ac saepe huic S. Tribunali significatum fuit, multipliciter conditionum ad validitatem erectionis stationum „Viae Crucis” hucusque requisitarum haud raro occasionem dedisse omissioni, ut plurimum involuntariae, unius vel alterius ex iis, et consequenti exinde invaliditati erectionis eiusdem. Huic lamentabili defectui infra scriptus Cardinalis Maior Paenitentiarum occurrere efficaci remedio cupiens, totam rem deferendam esse Summo Pontifici censuit. Itaque Sanctitas Sua, in audientia eidem benigne concessa die 11 mensis Ianuarii vertentis anni, spirituali animarum piarum bono semper prospiciens, ac summopore exoptans ne christifideles priventur sacris indulgentiis, huic salutari exercitio adnexis — quas Ipsemet ex novo statuerat per Decretum „Pium Viae Crucis exercitium” sub die 20 Octobris 1931¹⁾ — abrogatis singulis conditionibus hac-

¹⁾ A. A. S. vol. XXIII, pag. 522. Rozp. Kurii Łomż. 1932 r., Nr. 16, str. 53.